

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Данас, браћо и сестре, слави́мо велики празник Вазнесења Господњег са земље на небо. Овим празником завршава се дело Господа Исуса Христа на земљи ради којег је Он сишао из наручја Очевога на земљу, оваплотио се, постао човек, живео са људима, учио људе, пострадао од људи, васкрсао и данас се узнео на небо. Зашто је Господ све то чинио браћо и сестре? Ради нас људи и ради нашега спасења. Тиме је Господ, посебно данашњим светим празником, показао ради чега је човек овде на земљи и који је његов циљ битисања овде на земљи. Господ је показао да човек није створен да поживи педесет или сто година на земљи па да га нестане сасвим, него да је човек створен за живот вечни у Царству Божијем на небу. Зато је Господ и васкрсао у трећи дан по страдању своме на Голготи и тиме показао и посведочио, утврдио своју науку, да ће сви људи у последњи дан овога света и века, када Господ поново дође да суди живима и мртвима, да ће сви васкрснути, они који су на земљи живели. Од првог Адама до последњег човека. Васкрснуће они браћо и сестре сви, али неће сви имати исти удео у Царству Небескоме. Господ је то много пута рекао; они који су чинили добро васкрснуће у васкрсење живота, блаженог живота, а они који су чинили зло васкрснуће у васкрсење суда и осуде. Дакле, после васкрсења долази до разлучења међу људима; као што пастир разлучује овце од јаради па овце ставља са десне стране а јарад са леве стране, дакле, они који су за Царство Небеско иду са десне стране Господа а који су недостојни тога иду са леве стране Господа.

А данашњим светим празником Вазнесењем, Господ је показао пут човеку са земље на небо. Куда треба да иде, како да иде, како да се креће и где је циљ његовог доласка. Господ је тиме прославио човека, прославио човечанску, људску природу јер је

са њом узишао изнад свих небеса, изнад Анђела и Арханђела, изнад Серафима и Херувима и сео са људском природом с десне стране Бога и Оца. То је највећа част коју је икада и ико могао да учини роду људскоме. Чак и анђели Божији гледајући Господа где се са телом узноси на небо били су изненађени и питали су се *ко је овај, ко ово долази* јер су знали какво је људско тело на земљи; да је слабо, да је немоћно, да је подложно греху, страстима, смрти, а гле сада се људска природа узноси изнад нас. Ко је тај? То је Цар славе, то је Господ Христос који је дакле дошао на земљу управо ради тога – да покаже људима ради чега смо ми овде, зашто смо ми створени, како нас је Господ удостојио велике части да будемо изнад Анђела и Арханђела у Царству Небескоме.

Господ је после свога вазнесења обећао својим ученицима да ће им послати другога утешатеља што се и збило на дан педесетнице, десетак дана од Његовог вазнесења. А када се Господ на гори маслинској узносио на небо, то смо данас чули у Светом Јеванђељу, његови ученици гледали су за њим и чудили се. Али у том моменту два анђела стајали су испред њих и рекли им, објаснили им; *овај Исус који одлази сад на небо ишће њако доћи као ишће и одлази*. То је потврђено оно обећање Господа Христа да ће поново доћи ученицима својим и да ће бити са нама у векове векова. И апостоли се поклонили Господу своме који се узношаше на небо и вратише се у Јерусалим са радошћу великом. Како да се не радују када виде какве је части, какве је славе удостојена људска природа. Како ми браћо и сестре да се не радујемо данас на овај велики празник који нам је Господ показао и нама, јер сви смо ми људи од исте природе, од истог материјала сачињени и оно што је Господ у своме телу учинио то очекује и све нас. Сви да будемо и да са телом својим, када дође дан, и васкрснемо, да одемо у живот вечни у Царство

Небеско. То је порука данашњег светог празника браћо и сестре. Ово је у ствари завршетак свих ранијих празника, свих догађаја из живота Господа Христа почев од Његовог рођења у Витлејему па преко Богојављења, преко Преображења, преко страдања и Великога Петка и преко Васкрсења, ово је завршни чин. Ово је круна у делу спасења рода људскога. Без овога дела оно би остало недовршено дело као што би један храм који градимо оставили без куполе; он не би био довршен иако би се звао храм. Тако и овде браћо и сестре данашњи свети празник јесте довршетак свих Христових празника, свих догађаја и целог Његовога дела спасења рода људскога. А ми људи да се припремамо, зато нам је Господ дао овај живот, да би смо победили сваки грех, сваког ђавола и саму смрт васкрсењем које нам је Господ обећао. Знао је Господ нашу слабу људску природу зато је оставио Цркву Своју, оставио је лекове у тој Цркви као у великој апотеци, да користимо те лекове, те врлине и свете Тајне: крштење, исповест, причешће када се сједињујемо са Господом Христом, јер све то доприноси нашем врлинском животу. У посту, у молитви, у љубави, у милосрђу, у чињењу добра ближњима својима, јер тиме у ствари потврђујемо да смо ми ученици Христови, као што је Господ и рекао: „Ако будете имали љубави међу собом знаће свет да сте моји ученици.“

Нека би Господ молитвама Свете Богородице и данашњих светих Кирила и Методија које такође данас славимо, велике учитеље и просветитеље словенскога народа, великог словенског народа, свих Словена, којих је празник пао данас на Спасовдан, и они су били те лучоноше после светих апостола који су светлост Јеванђеља Христовога донели словенским народима. Они су наши просветитељи и учитељи и путовође на путу за живот вечни. Нека би Господ и њиховим молитвама, и молитвама светог Никодима архиепископа Пећског чији

спомен такође данас вршимо, да нам Господ дарује снаге да истрајемо на нашем путу, путу исповедања праве светосавске вере, вере коју су оставили свети апостоли, коју су утврдили свети Оци и Васељенски Сабори, да и ми живећи том вером удостојимо себе вечнога живота после општег васкрсења и да у Царству Христовоме са свима светима слаavimo чудесног Господа Исуса Христа са Оцем и Духом Светим кроза све векове и сву вечност.

Амин.